

ЦЕНА НА ВЪСТНИКА:

за България годиш. . . 6 л.
за 6 месеца 3 л.

За странство год. . . 8 л.
за 6 месеца 4 л.

Всичко, що се отнася до
вѣстника, се адресира:
до редакцията на в-къ
„Свѣткавица“ — гр. Варна.

СВѢТКАВИЦА

НЕЗАВИСИМЪ ПОЛИТИЧЕСКИ ВѢСТНИКЪ.

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО ВСЪКА НЕДѢЛЯ.

Издатель-Стопанинъ: СЛ. ХРИСТОВЪ.

За обявления се плаща:

80 ст. на първа страница
и 50 ст. на четвърта стра-
ница за гармонденъ редъ.

За обявления на след-
нитѣ пристави се плаща
по 04 ст. на дума.

Неплатени писма не се
приематъ.
Работни не се връщатъ.

Георги Желѣзковъ

бивши държавенъ адвокатъ,

се установява на частна практика въ Варна. Писалище на ул.
„Ташъ йолу.“ Води и защитава дѣла прѣдъ всички съдилища
въ царството.

КУРСЪ ПО ДАМСКИ ДРЪХИ.

Отъ 15 т. м. откривамъ едногод. курсъ по горни и
долни дамски дрѣхи. Желаящитѣ да посѣщаватъ курса
да се отнесатъ лично до менъ 4 уч. 5 линия № 10.

М. Матѣва.

Многоуважаеми Г. Г.

Слѣдъ специализирането си въ Виена по художествената
фотография. — се установявамъ въ градъ Варна и наредихъ
ателнето си по най послѣднитѣ изискваня на фотографското
изкуство, което отвориохъ за публиката отъ 1 априлъ т. г. подъ
фирмата

I Модерна художествена ФОТОГРАФИЯ

находяща се въ жгловото високо здание на улица „Прѣслав-
ска“, срѣщу хотелъ „Парижъ“.

Г. г. граждани, въ ателнето ми портретитѣ ще се из-
работватъ на I-во качествена истинска плахна — Коледругъ,
Гумидругъ и Магова книга, а така също ще приемамъ пртре-
ти за уголъмяване отъ всѣка величина. до два метра фамилни
групи, също ще изработвамъ портрети по желание — върху
копривени, атласени и др. платове, които ще позволяватъ да
се ператъ.

Г. г. граждани, посѣтете ателнето ми за да се увѣрите
че другадѣ н-можете намѣри подобна артистична изработка
която ще задоволи и най-взискателния посѣтителъ.

Посѣтете ателнето ми, за да се увѣритѣ още че не трѣб-
ва за нагрѣдъ да изпращате портрета си за уголъмяване въ
странство, защото тукъ ще имате по солдана изработка.

Съ почитание:

Захария П. Жейновъ

Фотографъ.

Сжщия притежателъ на Сливенското ателие **НОЖАРОВЪ**“.

Продава се къща едноетажна,
салонъ, и антре, дворно мѣсто 400 кв.
метра, въ индустриалния кварталъ,
до фабриката на Ст. Мушановъ.
За споразумѣние до М. Борошо-
вецъ, кръчмаръ.

Д-ръ Никола Трановъ

бившъ членъ на Софийски Апела-
тивенъ Съдъ

АДВОКАТЪ

Писалище улица „Сливница“, домъ
Пананчевъ.

Ще има ли държавенъ съдъ?

Послѣдното събитие на деня
съставлява обемистия докладъ
на парламентарната анкетна ко-
мисия. Този докладъ е разда-
денъ вече на народното прѣд-
ставителство, разпечатенъ е по
реакции и правителствени уч-
реждения; съ други думи, той
става вече достояние на обще-
ствено, миѣние и всѣкой може
да се произнесе върху неговото
значение. Ний нѣмаме още на
ръжка този важенъ документъ,
но неговото пълно съдържание
е почти възпроизведено въ сто-
личнитѣ ежедневни вѣстници.
Ний нѣма да се спираме на по-
дробности, защото тѣ сж из-
вѣстни на всѣкого. Трѣбва ту-
такси да се отбѣлѣжи, че ефекта
отъ прочитането на разкрититѣ
гражби и злоупотрѣбления е
поразителенъ. Всѣкой се за-
питва: какъ е било възможно
щото управлението на държа-
вата да се повѣри въ ръцѣтѣ
на класически бандити, като
Паякова и Генадиева? Какви
сж били „патриотическитѣ“ съ-
ображения, които сж повелява-
ли на властораздавача да за-
иска услугитѣ на стамболи-
ститѣ, които, освѣнъ прослору-
то „вътрѣшно убѣждение“, ни
какъвъ другъ законъ не сж за-
читали? Ще се намѣри ли
най сетнѣ Държавенъ Съдъ, кой-
то да поиска смѣтка отъ тѣжко
провинилитѣ се министри на
бившия режимъ? Тѣзи, нѣкъ и
много още други въпроси из-
мжчватъ ранената обществен-
на съвѣсть. Че стамболиститѣ
— въ течение на петгодишното
си черкезко управление — сж
потъркали всички закони на стра-
ната, това се знае отъ всички;
че тѣ бъркаха въ държавната
каса и безперемовно разхища-
ваха народнитѣ срдѣства, въ
това никой не се съмнява; че
тѣ насадиха корупцията въ все-
ки отрасли на държавното уп-
равление, това е очевидно и
ясно като бѣлъ день. Тѣхнитѣ
многобройни прѣстѣпления сж
разкрити и приведени въ из-
вѣстност, остава да се издигне
мечта на Правосъдието. Но да
не си правимъ илюзии. Темьда
сж привързанитѣ очи ще остане
безсилна, нейнитѣ вѣзми ще
останатъ неподвижни, защото

перспективата за възмездие е
още твърдѣ далечъ. Демокра-
титѣ ще се осмѣлятъ ли да при-
влѣкатъ подъ углавна отговор-
ностъ разорителитѣ на Бълга-
рия? Ще направятъ ли тѣ по-
слѣденъ и върховенъ жестъ въ
своето властвование за да въ-
кресятъ и затвърдятъ вѣратѣ
въ правосъдието на страната?
Ний се съмняваме силно и близ-
кото бъдаще ще оправдае на-
питѣ прѣдположения. Прѣди
всичко, още въ първия день при-
поемане на властта, Малиновъ
и Ляпчевъ направиха любезни
низити на Гудева и Генадиева.
По това не бѣ достатъчно княза
и даде намятния рескриптъ къмъ
Гудева — безѣда поерѣчише опо-
зиция отъ новото демократиче-
ско правителство. — съ който
се величаяха съмнителнитѣ за-
слуги на стамболовщината. Тога
бѣха видимитѣ бѣлѣзи, че де-
мократитѣ ще слѣдватъ утъп-
каня нѣкъ на своитѣ прѣдше-
ственници. Послѣдоващитѣ съ-
бития напълно затвърдиха това
убѣждение въ българския на-
родъ. И наистина, съ какво би-
могли демократитѣ да се раз-
личатъ отъ стамболиститѣ? Въ
изборитѣ, освѣнъ лѣжитѣ, из-
мамнитѣ и демагогията, тѣ упраж-
ниха небивалъ мораленъ тероръ
и изнудиха избирателния кор-
пусъ. Въ финансово отношение
— върѣчки ти ржественнитѣ имъ
обѣщания — тѣ увеличиха всеч-
ки данѣци и прѣтоваиха дър-
жавния бюджетъ съ десетки ми-
лиони. Въ областта на въш-
ната политика, тѣ извършиха
много безбройни авантюри,
които коштуватъ твърдѣ скъпо и
скъпо на държавнитѣ интереси.
По правосъдниотото дѣло, тѣ над-
минаха и стамболиститѣ. Днесъ
съдилищата сж прѣвърнати на
партизански учрѣждения, сж-
щивски демократически клубове,
въ които се раздава правда са-
мо за демократитѣ и за силни-
тѣ на деня. Корупцията, поли-
тическия развратъ, подкунитѣ,
— всички тѣзи пороци сж въ
пълния си развой. Гражданското
растлѣние е пуснало дълбоки
корени и демократитѣ сж без-
силни да реагиратъ на тази все
поеждающа общественна язва.
Е добръ! Въ продължение на
тригодишното си управление тѣ
не сж дали нито едно доказа-
телство, нито единъ примѣръ
на чистоплътностъ, гражданска
добродѣтелъ и „морална мощъ.“

Търговци! Екскламирайте стокитѣ си въ в. Свѣткавица

Какъ тогава тѣ ще сѣдятъ прѣстѣнителитѣ отъ бившата режимъ? Иматъ ли тѣ моралното право да ставатъ обвинители и сѣдици, когато тѣхната политическа дѣятелностъ е съпроводена съ сжщитѣ прѣстѣнения?

Като е така, сѣдението на стамболиститѣ за дълго време ще остане открито въпросъ, който ще тормози съзнанието на народа за редъ, правда и законностъ. Ако демократитѣ имаха желание да извършватъ сѣдебна ликвидация съ дѣлата на бившия режимъ, това тѣ щѣха да извършатъ още прѣди три години. Доклада на парламентарната анкетна комисия само ще ни науява, че България е била управлявана отъ най-низкопробни личности. Логическото заключение отъ всичко това е, че Държавенъ Сѣдъ едва ли ще има.

Почитъ къмъ Толстой.

Да поздравимъ въ лицето на Толстой най-търтезвенната и най-велика мисль, която се исправя днесъ прѣдъ чедовѣчеството

Като епически романистъ, Толстой е учител на всички ни чрѣзъ наблюдението на хората, както въ вънкашнитѣ блѣзи които тѣ даватъ за своята природа, така и въ тия, които тѣ пазятъ скрито; той е нашъ учител чрѣзъ изобилнието и силата на неговитѣ сюжети, съ които сж прѣпълнени творенията му; той е нашъ учител за непогрѣшимия изборъ на обстоятелствата, която могатъ да прѣдадатъ на читателъ чувството на живота въ неговата бозрайна сложностъ. И тѣзи признаци на неговия гений се намратъ въ всякитѣ негови съчинения.

Толстой е още за насъ единъ безпоборенъ примѣръ на интелектуално благородство, на куражъ и на великодушие. Съ едно хероическо спокойство, съ една ужасна нѣжностъ той денозира прѣстѣненията на обществото, което иска отъ законитѣ

освѣтяването на своитѣ неправди и насилия. И затова той е добъръ между най-добритѣ.

За прѣмахване на всички социални злици, ний ще си спомняме всѣкога образа на великия апостолъ отъ Ясна Поляна, този новъ полу богъ на полята и горитѣ.

Гърция е измисляла и осжществила въ нѣколко вѣкове единъ Хомеръ, природата го е създала изведнѣжъ за Русия, като е родила Толстой, душата и гласа на единъ безкраенъ народъ, рѣката, отъ която ще пиятъ, прѣзъ вѣкове, дѣца, мжже и пастири народни. Анатолъ Франсъ.

* *

Толстой е най-великия артистъ на днешната цивилизация. Никой, мисля, колкото него, не е упражнилъ по силно и дълбоко морално влияние. И, чрѣзъ морално влияние, трѣбва по-малко да се разбира значителното дѣйствио върху нравитѣ, чувствата и мислитѣ на хората, отколкото тази доста тъмна сила, която отива подалеч отколкото мисльта, зачеква направо централния и мистериозенъ пунктъ на всѣкой животъ, въвежда въ духовната и сантиментална атмосфера, въ областитѣ гдѣто тя е още несъзнателна; но вече твърдѣ активна, единъ новъ елементъ, който избѣгва отъ всѣка анализа и въдоизмѣня малко по малко химическата формула на въздуха отколкото нашата мисль. Нѣкои артисти притежаватъ този даръ. Има и други великани на мисльта, като Зола наприимѣръ но тѣ не сж упражнявали таково влияние. Влиянието на Толстой, въ послѣднитѣ му произвѣдения, особено се отразява въ единъ възвишенъ идеалъ, който може да роди човѣшката мисль.

М. Метерлинкъ.

Левъ Толстой.

Отъ Жанъ д'Орсей.

На 82 години, слѣдъ единъ върховенъ и плъмененъ жестъ къмъ уединенето, Левъ Толстой умря на една гара ежду една навалица отъ непознати хора. Знайна е скръбта на домашнитѣ му, когато графиня Толстой намѣри писмото, въ което великия писателъ изказваше желание да избѣга и никоги да не се повърне къмъ живота. На другия денъ той бѣ на-

мѣренъ въ единъ мѣнастиръ; той напуена този мѣнастиръ и се отпрати за Москва, но по ижта въ трена се разбля Той бѣ принуденъ да се сирѣ на гарата Астаковъ, гдѣто намѣри смъртта.

Не ще бжде прѣувеличено ако се каже, че името на Толстой бѣ най-великото литературно име въ Европа; неговитѣ творения се псрѣщаха съ религиозно вълнение; всѣки неговъ жестъ се слѣдѣше съ почитание. Той имаше широко любвеобилно сърдце и затова невъзможно да се оцѣнява съ общата човѣшка мѣрка.

Роденъ въ 1828 г. въ Тулската губерния, Левъ Толстой останалъ си раче въ ранна възраст, и дѣтѣ му лели се погрижили за възпитанието му. Верѣдъ спокойната и малко меланхолична природа на Ясна Поляна, неговото дѣтянство е минало тихо, мистично и малко печално; но отъ тия години, прѣживени въ полята и горитѣ, той, и до послѣднитѣ дни на живота си, запази една нѣжностъ къмъ природата.

Слѣдъ като свършилъ обучението си въ университета, той се завърналъ и установилъ въ скромното си имение въ Ясна Поляна. Слѣдъ кратко прѣстояване, въ 1851 г. той отива и се причислява къмъ казакитѣ войски. Въ това именно време въ него се събужда призванието на писателъ и той публикува прѣвитѣ литературни творби *Казаки*, *Дѣтство* и *Юношество*.

Сетѣвъ избухна кримската война и младия офицеръ бѣ назначенъ да защитава Севастополъ противъ френско-английскитѣ войски. Слѣдъ свършката на ужасната обсада, той прѣдава своитѣ впечатления и въ тѣхъ вече се открива таланта на великия писателъ.

Но ужаситѣ на войната възбудиха въ неговото милостиво сърдце отвращение къмъ крѣвавитѣ разпри. Слѣдъ сключване на мира, той подава оставка и отива въ Германия, Франция и Швейцария, за да забрави спенитѣ на ужасната човѣшка мизерия, на която той е билъ свидѣтель.

Като се завъръа въ Ясна Поляна, той се посвѣзе и въ тази епоха неговата мисль прѣтърпя една дълбока и окончателна промѣна. Литератора осѣпаше призванието си на апостолъ. При това настроение се появява романа *Война и Миръ*. Слѣдъ създаването на това магистрално тво-

рение, епическо въ нѣкои страници, той започва да пише дребни приказки за малки и голѣми, за селяни и граждани. Нѣколко години по късно, 1875 г. той публикува своя третателенъ романъ *Анна Каренина*, гдѣто се съзира милостивостта му къмъ ония жени, които любовта е отклонила отъ правия пътъ; тази му милостивостъ се очертава най-ясно въ по новия му романъ *Вскресение*.

Но за извѣстно време, романиста отстъпва перото си на писателя мистикъ

Въ що се състои моята въра? Какво да се прави? Тия сж въпроситѣ които си задава, но не успява да разрѣши Толстой. Блѣзъ тѣ на този мистицизмъ се срѣщатъ въ послѣднитѣ произведения на Толстой, а особено въ романа *Вскресение*.

Прѣди да се пресели въ вѣчността Толстой отпрати послѣденъ позивъ за братството между хората. Ето заключителнитѣ му думи: „Прѣди всичко, да видимъ нашитѣ занятия и нашитѣ удоволствия и да се запитаме: Вършимъ ли ний онова, което трѣбва да вършимъ, или пъкъ расхищаваме безполезно този животъ, който ни е даденъ за ниемъ между дѣтѣ прегрѣдки на ничтожността?“

Това искахъ да науя на подобнитѣ си прѣди да се раздѣля съ живота.

Толстой умря, но това не е само великия духъ, който исчезва: това е единъ моментъ на човѣшката съвѣсть, който влиза въ Историата.

Прѣзъ послѣднитѣ дни много яростно се разискваше въпроса дали Толстой е ималъ право да напусне своята жена и своитѣ дѣца за да се оттегли въ уединение и да се съобрази гордо съ своитѣ доктрини. Но този случай ето какъ се изказва писателката г-жа M. Geelle Tin yre:

„Разбирамъ скръбта на Толстоевото семейство, но то нѣма защо да се счита за докачено отъ рѣшението на великия мъжъ, който не му принадлежи; защото той го надминува и владѣе. Такива хора не може да се затворятъ въ кръга на длъжноститѣ и обикновеннитѣ чувства. Тѣ сж аномални и затова трѣбва да ги почитаме и да се обхождаме съ тѣхъ като такива.“

Толстой е далъ на своитѣ отраженията на своята лична слава и материалната згода отъ неговитѣ прѣви съчинения. Какъ за своитѣ, той се отказа отъ своята мечта на уединение

Брачния романъ на Левъ Толстой.

Послѣдния жестъ на Толстой — да прѣкара послѣднитѣ дни на живота си въ нѣкой мѣнастиръ — привлече вниманието на цѣлия свѣтъ. Ето описанието, което прави балдзата на великия покойникъ върху неговия животъ:

„Бѣхъ двадесетъ годишна, когато за прѣвъ пътъ видяхъ графъ Левъ Николаевича Мария Николаевна, оженена за единъ далеченъ братовчедъ, прѣкарваше зимата въ Москва. У нея за прѣвъ пътъ срѣщахъ двамата братя Толстой, Левъ и Николай. И двамата твърдѣ много си приличаха; тѣ си играаха съ насъ и ни разказваха разни истории; но Левъ Николаевичъ, увлеченъ отъ свѣтския животъ, на рядко се вѣставаше. Николай често ни казваше:

— Ловочка пакъ си облѣче нови дрѣхци, тури бѣла връзка и отиде на бала.

Това бѣ слѣдъ войната. Описанията за обсадата на Севастополъ ни въдуваха. Левъ Николаевичъ още носѣше офицерската форма, драговошно расправаше своитѣ спомени и често казваше:

— Ето, дѣца мои, ето. . . .

Никой не го слушаше съ такова

внимание както сестра ми Соня. Тази, която трѣбваше по късно да стане негова, се въсхищаваше отъ автора на *Дѣтство* и *Юношество*. Тя бѣ записала въ албума си слѣдната негова фраза:

„Гдѣ може да се намѣри тази прѣсенина на идеи, тази безгрижностъ, тази потребность отъ нежностъ, които изпълватъ душата на дѣтето? Коя възраст на живота може да бжде по добра отъ оная, гдѣто зависнитѣ добродѣтели ни тѣскаатъ за извършване на добри дѣла?“

Нашата първородна сестра Лиза, която бѣше съ тихъ и хладенъ характеръ, написа върху сжщия листъ на албума:

„Колко си дива, Соня!“

Визититѣ на Левъ Николаевича бѣха всѣкога ненадѣйни, нѣкой пътъ твърдѣ къси и нѣкой пътъ твърдѣ продължителни. Когато го поканяхме, той не дохождаше; безъ да бжде поканенъ, той дохождаше ненадѣйно, вечеръ или пъкъ денемъ. Неговия разговоръ бѣ особено интересенъ за менъ; той се интересуваше отъ всичко и бѣ любезенъ съ млади, стари, дори и съ слугитѣ; той привличаше всеобщото внимание чрѣзъ прѣдѣстията

на своята доброта. По това време той пишеше въ своя интименъ дневникъ:

„Едно могущо срдѣство за да постигнешъ щастие е да курдисашъ около себе си безъ нѣкое правило, но отъ всички страни — нѣщо като нѣкое паяджино платно на любовъ, въ което се залова всѣчко проходящо: стара жена, дѣте, слуга. . . .“

Една отъ неговитѣ главни теми бѣше първоначалното обучение и дѣтѣ училища, които той организира тогава въ своята къща въ Ясна Поляна. Спомнямъ си и за едно негово четение, съ високъ гласъ, една вечеръ, на *Първа любовъ* отъ Тургеневъ. За да не ме испѣдятъ — понеже азъ бѣхъ още малка — азъ се прѣсторихъ на заспапа върху канелето. Слѣдъ четението завързаха се разговори. Тогава Левъ Николаевичъ заяви — още помня думитѣ му — че любовта на единъ педесетгодишенъ младежъ, подобенъ на героя на новелата, е най-силното и чисто чувство, което човѣкъ испытва прѣзъ цѣлия си животъ. Любовта на бащата въ сжщото описание, спорѣдъ него, бѣше порочна и фалшива.

По това време той отиде въ Самара за да се гдѣкува. Една силна кашлица го измѣчваше; и двамата му братя умряха отъ охтика. Отгивайки за Самара, той се отби въ Москва и ний го приехме твърдѣ любезно, как-

то и двама негови ученици отъ Ясна Поляна. Това посвѣщение остана въ сестра ми Соня нѣщо печално-което азъ заблѣзахъ; затова азъ я попитахъ:

— Обичашъ ли и графа?

Тя ми отговори:

— Не зная.

И наистина, тя не знаеше, тя бѣ трогната, развълнувана. Но скоро двѣ стари гувернантки-германки рѣспрѣснаха слухтѣ, че графа дохожда въ къщи не за Соня, а за голѣмата ни сестра.

Левъ Николаевичъ се мислеше за грозенъ и това съзнание го терзаше, това той често ми казваше. Но той не подозираше, че неговия погледъ бѣ омаенъ, че неговата мисль за-владяваше човѣка.

Ний посѣтихме Ясна Поляна; азъ обитавахъ стаята въ долния етажъ, която послѣ Левъ Николаевичъ направи работенъ кабинетъ и която четката на Репина обезсмърти. Какви приятни впечатления възбужда у менъ спомена за устройствитѣ около Ясна Поляна разходки! Левъ Николаевичъ гѣше и ний всички пригласвахме. Тогазъ ми се струваше, че околната природа, залъзващото слънце, красотата на дървесата и езерото, че всичко това сжществува само за насъ, и по-напрѣдъ като че ли не е сжществувало. . . .

Мѣсець по късно, ний отидохме въ

и строгост: той страдаше отъ постоянното и отворѣно между своитѣ идеи и дѣла; и това противорѣчие изглеждаше на послѣдователитѣ му, като нѣщо недостойно.

„Прѣш да умре, той пожела най сетѣ да осъществя истинския Толстой Той пожела да завѣщае на народа своитѣ послѣдни творения и да трѣгне по пѣтицата самичкѣ, като бѣднякъ Семейството му може да се огорчава, но то нѣма право да се ядосва. Толстой не му дължи повече нищо, дори и паритѣ си. Азъ мисля, че дѣлата на единъ гениаленъ мъжъ нѣматъ право върху творенията на своя баща, противъ волята на този баща, който ги е отгледалъ и възпиталъ.“

Отъ друга страна, Габриелъ Трапио пише:

„Струва ми се, че всичкитѣ негови книги, отъ чудесната повела *казачи* до послѣдния му романъ *Вскресение*, свидетелствуватъ за усиленото и мъката на единъ мистикъ, които се стрѣми да разруши връзкитѣ на свѣта за да избѣга въ абсолютното. Отъ тази гледна точка, недавнашния му побѣгъ съставлява завѣршека на една еволюция, която е траяла 62 години Това е дѣло на християнинъ, въ първобитна с-исълъ на думата. И собствено християнската традиция трѣбва да е отслабнала твърдѣ много за да се удивляваме на Толстой. Дали той добръ етои, или пъкъ е сгрѣшилъ, върху това мъчно можемъ да се произнесемъ:

Работата на мистика е точно да надмине тѣзи бавни заключения и да се обзаложи за воитѣ рискове. Това е неблагоприятно, но твърдѣ смѣло. Що се отнася до менъ азъ свалямъ шамка прѣдъ неговото величие“.

Хрохика

Пакъ по Холерата.

25-тѣ души, които бѣха изолирани въ болницата „Параске-а Николо т“, сж освобождени и градътъ ни е вече съвършено чистъ отъ холера. Дошла холерата съ такава яростъ, готвѣше се безмилостно да покоси живота на повече отъ 50% отъ Варненското население, но на самия прагъ, при появяването си още, тя бѣ посрѣщната отъ доблѣстнитѣ и самоотверженни Варненски санитарни, които веднага я атакуваха и жестоко поразиха. Въ цѣлата тѣзи борба, ний бѣхме свидетели: Още при появяването на първия холеренъ случай, всички лѣкари и фелдшери бѣха на кракъ. Веднага тѣ зарѣзаха своитѣ семейства и съ рискъ на живота си започнаха страпната борба. Съ усиленъ трудъ, тѣ се мъчеха да предотвратятъ това опасно зло.

Прѣкараха много безсънни нощи, не доляи, по цѣли дни на крака, тѣ испълниха своя общественъ дългъ. Ний мислиме че Варненския общински съвѣтъ не трѣбва да остане хладнокрѣвенъ къмъ тези гос-да, които спасиха живота на нѣколко стотинъ Варненски граждани. Както обикновено се практикува въ подобни случаи, общ. съвѣтъ трѣбва да отпусне по една известна сума парично възнаграждение на всички санитарни, които сж участвували въ тази борба. Това щ- послужа като отплата на тѣхния усиленъ трудъ, а отъ друга страна и за на-търчение при подобни случаи.

Редакцията на в. „Свѣткавица“ отъ своя страна изказва искрена благодарностъ на всички труженци, които вземаха участие въ тази борба.

Ударенъ параходъ.

Който види вълна хука, не хука, който не го види, два пѣти повече хука. Софийската ежедневна преса, особено в. „Поща“ и „Дневникъ“, върѣна традицията си, да гледатъ на вѣщата само прѣзъ своитѣ очила и да виждѣтъ „комаря“ като „камила“, съ явната цѣлъ да падатъ повече галагани, тѣ съвършено изопачаватъ фактитъ, като ги окрасяватъ съ небивали гарнитури и съ това, вмѣсто да прѣнесатъ полза, правятъ лоша

услуга на бѣгарското общество. Порано, при холерния случай въ Варна, тѣ едвали не изкараха, че Варна е въ пламъци и хората отъ страхъ почнали да мрѣтъ. Сега, не по малко шумъ дигнаха и около сблъскването на българския параходъ „Борисъ“ съ английския „Хетморъ“. Написаха тѣ по цѣли колони, озаглавени съ чудновати заглавия: „сблъскване между два парахода, суматоха, издани пасажери, паника, тревогата въ Варна“ и пр. и пр. Който прочете само заглавието на тѣ и колони, неволно почва да съжалява за участята на варненци, че едвамъ още не успѣли да се отърватъ отъ едно зло „холерата“, сполѣтѣха на друго „зло.“ А въ сжщностъ работата е много проста. Английския параходъ „Хетморъ“ при дигане котва отъ варненското пристанище, случайно е закачилъ българския параходъ „Борисъ“, но отъ това сблъскване не е имало никакъ прѣчупенъ кръстъ, а паники, суматохи и тревоги съвсѣмъ е нѣмало.

„Борисъ“, здравъ и читавъ, завчера замина за Цариградъ.

Мината „Соте-Харле“

Втората комисия, назначена за испитането на мината „Соте-Харле“, прѣци три мѣсеца е пустила нѣколко парчета въ Варненския заливъ за пробване силата ѣ. Обаче, слѣдъ нѣколко врѣме, когато комисията е отпшла да ги търси на мѣстата, кждѣто ги е поставила, тѣ не се оказали тамъ, тѣй като всички сж биле скѣсени отъ вжвату, съ които биле вързани.

Едвамъ слѣдъ дълго търсене сж успѣли да ги събератъ изъ морското дѣно, но пакъ не сж могли да събератъ всичкитѣ. Една отъ най-лемирнитѣ мни се е досга отдалечила отъ своитѣ приятелки и безслѣдно изчезнала. Отъ десетъ дена комисията употребява усиленъ трудъ за намиране „лемирицата“ Сега се учимъ, че на 17 т. м., парахода „София“, прѣ-пристигането си тукъ отъ Бургазъ, е донесалъ опакована като багажъ една полуразбита мина, адресирана до Н-ка на Флота.

Сигурно мината се е разходила изъ Цариградското пристанище и е съобщила българския секретъ. Ще слѣдимъ, какво наказание ще опрѣдѣли българския адмиралъ (?) на непослушната шпионка.

Делфинъ.

Интерпелация.

Пакъ за мината „Сотехарле.“ Единъ народенъ прѣдставителъ запитва военния министръ какво мисли да прави, когато съ доставката на тази негодна мина държавата е оштепа съ стотини хиляди левове Спорѣдъ рапорта на първата комисия, отговорността по тази доставка пада върху началника на флота. Пък и втората комисия едвали ще може да даде друго заключение. Ще се повърнемъ.

Исхвърленъ отъ буритѣ корабъ.

На послѣдкѣткъ силнитѣ южни вѣтрове нанесоха много пакости на нѣкои морски пристанища. Особено пострада пристанището на гр. Балчикъ. Много лодки и мауни бѣха поврѣдени, а нѣкои съвършено строшени. Гимнята „Багдатъ“ подъ турско знаме, натоварена съ 14) тона овѣсъ е била исхвърлена на брѣга и сигурно обрѣчена на потъване.

Увѣдоменъ за това команданта на Българския параходъ „София“, г нѣ А. Пруткинъ веднага е взималъ разрѣшение отъ дирекцията на Българското Параходно Д-во и съ парахода се е отправилъ къмъ мѣстопронизшествието. Слѣдъ 6 часовъ усиленъ трудъ, верѣдъ общъ ентусиазмъ, той е успѣлъ да извлѣче потъ-ающия корабъ.

Кораба, заедно съ стоката, е билъ

застрахованъ прѣдъ едно Цариградско Д-во за 4,000 лв.

Само стоката, която възлиза на 15,000 лв., е на Варненския търговецъ Презенти. Ний вѣрваме, че г нѣ Презенти не ще остави невъзнаграденъ този доблѣстенъ капитанъ, който се притѣче на помощъ въ такъвъ критически моментъ

Палячо въ Варна.

Той пристигна въ четвъртъкъ слѣдъ обѣдъ Поерѣшпаха го само петъ души. Отъ гарата слѣзе направо въ окръжното управление. Като минаваше прѣзъ града, той се озърташе като нѣкое кростово яре. Съ разнеб-тенъ духъ испадналъ въ дълбоко униние, той едва наумяза живата фигура на оня шорслопчия, който отъ балкона на градската община приказваше за „кобритени клечки“ и пенджаржее-адж. Той е заприличалъ на нѣкоя ярешка мумия, която отвърщава чо! вѣка. Тѣй минава свѣтската слава.

Отговора на тронното слово.

Завчера отговора на тронното слово билъ поднесенъ на царя. Той билъ въ твърдѣ весело настроение и билъ любезенъ съ народнитѣ прѣд-ставитѣли, съ повечето отъ които е бесѣдвалъ. Царя и съ стаболетитѣ бѣ кр-йно любезенъ; даже прѣди да ги натри, той ги поче на съ шампаяско за да подслади горчивия хапъ.

Лични.

Миналия петѣкъ пристигна въ града ни г. А. Франга, членъ отъ централното бюро на Прогресивно либералната партия. На слѣдующия денъ той отпътува за Каварна дѣто е държалъ политическа рѣчь. Спорѣдъ полученитѣ отъ Каварна сведения, рѣчта на г. Франгия била посрѣщната съ всеобщо удобрене. Г Франга отпътува за София, като обѣща наскоро да посѣти нашия край

Линията Девня-Добричъ.

Научаваме се, че желѣзно-пѣтната линия Девня-Добричъ щѣ да се открие на 1 Декември. Дано и този пътъ не ни излъжатъ, защото отъ два мѣсеца насамъ се протака въпроса за откриването на тази линия.

Аеропланъ надъ Сѣфия.

Въ София е пристигналъ младия руски въздухоплавателъ Масленковъ. Столичнитѣ ежедневници сж прѣпълнени съ подробности върху сполучливитѣ излѣти на смѣлния въздухоплавателъ. София щѣ се и удѣржавали да се любуватъ на хвърчащата машина, която лѣтѣла въ небеситѣ висини.

Театрални.

Отъ единъ мѣсець насамъ, Варненската театрална група „Сибѣх и Сѣлзи“ се намира по обиколка изъ провинцията. До колкото се простиратъ нашитѣ свѣдения, на въскѣдъ тя е п-мала голѣмъ успѣхъ.

Тѣзи дни трупата ще се завърне въ Варна и на ново ще започне своитѣ прѣдставления.

Д-во „Анкръ.“

Приятно ни е да съобщимъ, че нашитѣ добри приятели Хр. Чимшировъ и Сребровъ, агенти на Българското Параходно Д-во, сж вземали и прѣд-ставителството на най старото и солидно Д-во за осигоровки „Анкръ“.

Пожелаваме имъ добъръ успѣхъ въ новото прѣдприятие.

Аптекарски.

Върховния медицински съвѣтъ е разрѣшилъ на аптекаритѣ въ гр. Варна за наурѣдъ да дежурятъ въ празнични дни само въ двѣ аптеки, а останалитѣ да бждатъ затворени, както това е разрѣшено въ нѣколко града въ царството.

ПРѣДИ да застраховате живота си изучете новитѣ, НАИ ИЗНОСНИ И ЛИБЕРАЛНИ тарифи на старото Дружество „АНКРЪ.“ К-питали и фондове 196.000,000.

□ Свѣдѣния бесплатно. □

Прѣдставители въ Варна: **ЧИМШИРОВЪ & СРЕБРОВЪ.**

дѣда ми. И Левъ Николаевичъ пристигна наскоро. По това врѣме азъ бѣхъ свидетелка на слѣдната сцена. Една вечеръ, слѣдъ като играчитѣ на карти напуснаха играта и минаха въ залата за ядене, азъ се скрихъ задъ пияното за да не ме накаратъ да пѣя; отъ тамъ, забравена отъ всички, азъ забѣлѣзахъ Левъ Николаевичъ седналъ до Соня. Съ теб-ширъ той напи са върху покривката на масата нѣколко букви, съдържанието на които Соня веднага отгатна:

„Въ семейството ви погрѣшно мислятъ, че дождамъ за сестра ви Лиза. Разубѣдете ония, които мислятъ това.“

Той избѣрса тия букви и написа други:

Вашата младостъ и потребъа отъ щастие ме каратъ да осѣщамъ моята възраст и моята невъзможностъ да бжда щастливъ.“

На слѣдующия мѣсець, той писмено поиска рѣката на сестра ми. На другия денъ, празника на майка ми, стана официалния годежъ; поздравленията на поканенитѣ гости смекчиха лошото настроение на баща ми, който искаше да ожени по-напрѣдъ първородната си дѣщеря.

Минавамъ къмъ периода, все продължителенъ и мъчителенъ за годе-ничитѣ, който прѣдшествува свадбата имъ. Веднага слѣдъ вѣнчавката, младоженцитѣ трѣбваше да отпътуватъ

за Ясная Поляна. Указа се, че всичкитѣ колосани ризи на Толстой били скитани и турени въ колата отъ слугата му. Като поиска да се облѣче и не намѣри риза, той изпрати да му донесатъ отъ къщи. Тази случка забави съ единъ часъ церемонията, която бѣ отпразнувана въ Кремлия.

Къмъ полунощъ, колата нанушаше перонъ на нашата къща. Збогуванията на майка ми и сестра ми бѣха повече отъ печални. Левъ Николаевичъ помогна на Соня да сѣдне, която бѣ обляна съ сълзи; слугата затвори вратичката на колата и конетѣ трѣгнаха при плачѣтъ на майка ми.

Соня ми писа слѣдъ тия печални дни, тя ми описваше своето щастие, своята къща и любовта, на която се радва ежечасно и отъ всички страни.

Боя се да помисля за бъдѣщето. Казваше тя Друго бѣ като бѣхъ мома, но сега вече нѣма тази мечта. Човѣкъ вижда своята сѣдба и се сои да не я изгуби. Ти ще ме разберешъ, когато се оженишъ.“

Въ сжщото врѣме и Левъ Николаевичъ ми писа за живота на Соня.

Той добавяше:

„Збогомъ, дѣте. Дано Богъ ти даде щастие подобно на моегто. Отъ него нѣма по-голѣмо въ свѣта.“

